

ZENDINGSBERICHTEN VOOR VOLWASSENEN EERSTE KWARTAAL 2024

Een goed begin

India, 6 januari

Simon

Simon uit het noorden van India hield van rennen. Hij bewonderde vooral Usain Bolt, de Jamaicaanse sprinter die bekend staat als de snelste mens op aarde.

Simon vergeet nooit de opmerking die Usain Bolt eens maakte op televisie.

Hij zei: 'Ik heb vier jaar getraind om negen seconden te kunnen rennen.'

Simon was verbaasd dat een atleet bereid was om jaren te trainen voor het rennen van enkele seconden. Hij realiseerde zich dat trainen erg belangrijk moest zijn voor hardlopers.

De ouders van Simon realiseerden zich ook dat trainen erg belangrijk was. Ze dachten na over de juiste training voor Simon in de voorbereiding op zijn schooltijd in hun woonplaats Anni.

Vader wilde dat Simon naar een adventistische school zou gaan en hij zocht naar een aanbeveling voor de beste school voor zijn zoon.

'Simon is vijf jaar,' zei hij tegen zijn broer. 'Waar kan ik hem het beste naar school laten gaan denk je?'

'Laat Simon hier naar school gaan,' zei zijn broer. 'Het is veel dichterbij huis dan alle andere scholen.'

De school was maar tien minuten lopen bij hun huis vandaan.

En zo werd Simon naar de plaatselijke adventschool gestuurd om zijn schooltijd te beginnen.

Op de eerste dag wilde Simon eigenlijk helemaal niet gaan. Hij huilde terwijl zijn moeder hem naar school bracht. Hij huilde toen zij hem op school achterliet. Hij voelde zich angstig want hij zag zijn moeder nergens meer.

Maar zijn tranen droogden al snel op tijdens de dagopening. De onderwijzers leerden de kinderen liedjes over Jezus. Het hoofd van de school las een verhaal voor uit de Bijbel. Simon hield van de liedjes en de verhalen.

In korte tijd sloot hij vriendschappen met de andere jongens en meisjes. Hij sprak graag met hen, leerde graag met hen en vond het fijn om bij hen te zijn.

Er ging een jaar voorbij en Simon ging naar de volgende klas. Ieder jaar een klas hoger. Tijdens zijn schooltijd leerde hij over eerlijkheid, behulpzaamheid, vriendelijkheid, zoals Jezus ons in de Bijbel ook laat zien.

Hij leerde ook hardlopen.

Op een dag vertelde de leerkracht aan de kinderen: 'Het is goed om te rennen, het helpt je om gezond te blijven.'

Daarom besloot Simon om iedere dag te rennen. In plaats van naar school te wandelen, rende hij. Soms deed hij wedstrijdjes met zijn vrienden om te zien wie het eerste op school was. Andere keren vertrok hij laat van huis, zodat hij moest rennen om op tijd op school te komen.

Na school ging hij naar een park in de buurt van zijn huis en rende met vrienden. De jongens renden 5 – 10 minuten, namen even rust en renden dan opnieuw totdat ze in totaal een half uur hadden volgemaakt.

Toen Simon net begon met rennen, was het hard werken en hij kreeg het er heet van. Maar na een tijdje werd het makkelijker. Nadat hij enkele maanden dagelijks had gerend, zweette hij er bijna niet meer van. Hij voelde zich goed na het hardlopen. Zijn humeur ging erop vooruit en hij vond het makkelijker om zich te concentreren op zijn huiswerk.

Simon had een belangrijk uitgangspunt geleerd ten aanzien van lichamelijke inspanning. Ellen White zegt: 'Je spieren zijn ervoor gemaakt om gebruikt te worden, niet om inactief te zijn.' Als je regelmatig oefeningen doet, zegt ze, 'is je geest beter in balans, worden je gedachten puurder en van een meer verheven karakter en je slaap zou natuurlijker en gezonder moeten worden... Je gedachten over heilige waarheden worden helderder en je morele krachten energieker.'¹

¹ Testimonies for the Church, deel 3, blz 325.

De tijd vloog voorbij en plotseling had Simon zijn basisschoolperiode afgerond.

Inmiddels is Simon 21 jaar en gaat hij naar de universiteit. Zijn eerste school heeft hem een goede start gegeven in zijn leven, zegt hij. Hij leerde rennen en hij leerde Jezus kennen. Hij ontving een prima training.

'Door deze school hielp God mij om een man te worden met een hoogstaande moraal en waardigheid,' zegt hij.

Een deel van de collecte op de dertiende sabbat van dit kwartaal wordt gebruikt om een nieuw schoolgebouw te realiseren voor de 450 kinderen die aan de adventistische school in Anni onderwijs krijgen. Momenteel komen de kinderen samen in een oud gebouw dat daar is geplaatst door een Duitse zendeling die de school stichtte in 1976. Alvast dank voor een gulle gift op 30 maart.

Onverwachte onderwijzing

India, 13 januari

Abhishek

Abhishek was drie jaar toen zijn ouders uitkeken naar een school voor hem in centraal India. Zijn vader vroeg vrienden om een aanbeveling voor een goede school die niet al te duur was. Moeder vroeg de burens om ideeën voor een school voor Abhishek. De ouders waren arm, maar vastbesloten om hun zoon goed onderwijs te laten volgen.

Iemand suggereerde een adventistische school bij hen in de buurt.

Vader en moeder aarzelden niet.

De volgende dag gingen ze naar de school op zoek.

Het was een zaterdag en ze verwachtten dat de school geopend zou zijn.

'Breng ons alstublieft naar het schoolhoofd,' zei vader tegen de bewaker buiten de poort.

De bewaker nam de ouders mee naar een kerk die op hetzelfde terrein gehuisvest was als de school.

De ouders waren verrast dat ze mensen in het gebouw zagen die in aanbidding waren. Ze realiseerden zich dat de school gesloten was, maar ze wilden toch nog niet vertrekken.

Ze gingen de kerk binnen, gingen zitten en wachtten.

De sabbatochtendienst was in volle gang. Er zijn heel veel talen in India, maar de kerkdienst werd gehouden in hun moedertaal en ze verstonden alles wat er gezegd werd.

Het was al snel tijd voor de preek en de predikant stond op om te preken. Hij sprak over de sabbat.

Opnieuw werden de ouders verrast. Zij waren christenen, maar hadden nog nooit gehoord dat de Bijbel leert dat de zevende dag van de week de sabbat is. Plotseling begrepen ze waarom de school die dag gesloten was. Ook op de school hielden ze zich aan de bijbelse opdracht om niet te werken op de zevende dag van de week. Vader en moeder wilden hier meer over weten. Na de eredienst vroegen zij de predikant of hij hun wilde laten zien wat de Bijbel leert over de sabbat. De predikant nodigde het stel uit voor Bijbelstudie.

De ouders bestudeerden de Bijbel met de predikant en intussen ging Abhishek naar de kleuterschool. Daar werd hem ook verteld over de Bijbelverhalen. Iedere dag vertelden de leerkrachten meer verhalen. Abhishek hield in het bijzonder van het verhaal over David en Goliath. Hij vond het prachtig hoe een kleine jongen een reus versloeg met één enkele steen omdat de jongen handelde in naam van God. 'Jij daagt me uit met je zwaard en je speer en je kromzwaard,' antwoordde David, 'maar ik daag jou uit in de naam van de HEER van de hemelse machten, de God van de gelederen van Israël, die jij hebt beschimpt.'²

Hoewel hij nog maar een klein mannetje was, besloot Abhishek dat hij altijd wilde leven in de naam van de Heer van de hemelse machten. Zelfs al was hij klein, hij wist dat de God hem sterk zou maken en hem de overwinning zou geven over elke reus die hij in zijn leven tegenkwam.

Abhishek en zijn ouders leerden steeds meer uit de Bijbel en het leven in huis begon te veranderen.

Het gezin ging de sabbat vieren en vervolgens gaven vader en moeder hun hart aan Jezus.

Naarmate Abhishek ouder werd, raakte hij meer betrokken bij de activiteiten binnen de kerk. Hij leek wel wat op de jonge Samuel en was blij met iedere opdracht die hij kon uitvoeren voor de kerk. Hij hielp de diakenen bij hun taken, plaatste liedboeken in de banken en controleerde of alle microfoons aangesloten waren.

Momenteel is het gezin gegrondvest in hun geloof en groeien ze nog steeds in de Heer. Abhishek is inmiddels 19 en gaat naar de universiteit.

'Ik wil het evangelie van Jezus verspreiden en de mensen vertellen dat Jezus snel terugkomt,' zegt hij.

² 1 Samuel 17:45, NBV21

Een deel van de collecte van de dertiende sabbat van dit kwartaal wordt gebruikt om een middelbare school te bouwen bij de school van Abhishek in Aurangabad, India. Hartelijk dank voor een gulle gift op 30 maart.

Voetbal op sabbat

India, 20 januari

Cleaning

Cleaning leefde voor voetbal. Hij speelde voetbal op ieder vrij moment na school in zijn woonplaats in het noordoosten van India. Toen hij naar een andere stad verhuisde om zich voor te bereiden op het staatsexamen, vond hij andere tieners die ook voetbalden en hij sloot zich bij hen aan op de zaterdagen.

Maar Cleaning was verbaasd dat hij mensen hoorde zingen en bidden aan de andere kant van het voetbalveld als hij op zaterdag speelde. Het veld lag naast het terrein van de adventistische school en de adventkerk.

Cleaning groeide op in een christelijk gezin en had zijn hele leven op christelijke scholen gezeten.

Maar hij had nog nooit gehoord van christenen die op zaterdag hun diensten hielden.

Terwijl hij de bal over het veld joeg vroeg hij zich af: 'Waarom gaan deze mensen op zaterdag naar de kerk in plaats van zondag? Wie zijn deze mensen?'

Cleaning slaagde voor het staatsexamen en rondde daarmee zijn schooltijd af. Hij meldde zich aan voor een andere school in de stad waar hij ook het staatsexamen had gedaan, maar hij werd geweigerd. Teleurgesteld vroeg hij twee vrienden om advies. Beide jongens waren van plan hun studie te vervolgen aan de adventistische school aan de andere kant van het voetbalveld en ze moedigden hem aan om met hen mee te gaan.

Cleaning meldde zich aan bij de school en tot zijn blijdschap werd hij toegelaten.

De maanden gingen voorbij en hij ontdekte waarom de mensen liederen zongen en tot God baden op zaterdag terwijl hij de bal in het rond schopte op het voetbalveld. Op school las hij in Genesis 2 hoe God de zevende dag van de week apart gesteld had als een heilige dag aan het einde van de scheppingsweek. Hij las in Exodus 20 dat God zijn volk in herinnering bracht wat het belang van de sabbat was, in de tien geboden. Hij ontdekte dat Jezus zelf een trouw sabbatvierder was gedurende zijn tijd op aarde en dat Hij nooit had aangegeven dat er een verandering van zaterdag naar zondag zou moeten plaatsvinden.

Cleaning vertelde zijn ouders dat hij zich wilde aansluiten bij de Adventkerk. Zijn ouders walgden van dat idee. Aangezien Cleaning zijn ouders niet wilde teleurstellen, besloot hij met tegenzin dat hij zich toch niet zou laten dopen.

In de woonplaats van Cleaning was geen adventkerk en terwijl hij thuis was voor vakantie miste hij de diensten op sabbat. Hij besprak met zijn ouders en zijn tien broers en zussen wat hij op school over de sabbat had geleerd. Maar zij wilden niet naar hem luisteren.

'Het is prima dat je student bent op die adventistische school,' zei zijn moeder, 'maar het is niet nodig dat je zelf adventist wordt.'

Vader liet een dreigender geluid horen.

'Als je ervoor kiest adventist te worden, ben je geen deel van dit gezin meer,' zei hij. 'Je wordt dan uit de familie gezet.'

Nadat hij geslaagd was op de adventistische school, studeerde Cleaning verder op een openbare school in dezelfde stad. Maar hij voelde zich niet op zijn gemak. Hij voelde dat hij er niet bij hoorde en verlangde ernaar op een christelijke school te studeren.

Terwijl hij voetbalde hoorde hij op een dag van een adventistische teamgenoot over een organisatie van adventistische zendelingen die de 1000 Missionary Movement genoemd werd.

Cleaning vond het een aangename gedachte een studentenzending te zijn en ging op zoek naar de lokale leiders van de organisatie.

Het duurde niet lang voordat hij zich had aangesloten bij de Adventkerk en acht maanden doorbracht als studentenzending, waarbij hij les gaf aan basisschoolkinderen.

Zijn ouders waren niet blij dat hij adventist geworden was. Maar hij woonde niet meer thuis en ze konden weinig doen om hem ervoor te straffen.

In de tussentijd groeide bij Cleaning het verlangen om predikant te worden en hij meldde zich aan bij Spicer Adventist University.

Momenteel is hij tweedejaars theologiestudent en hoopt hij jonge mensen te bereiken door het spelen van voetbal.

‘Het is mijn doel predikant te worden en ook jonge mensen in de maatschappij te bereiken door het voetbalspel,’ zegt hij. ‘Ik zou graag een voetbalacademie openen waar ik ook zending kan bedrijven onder jonge mensen. Zoals je weet, houden heel veel mensen van voetbal. Door deze sport hoop ik mensen te bereiken en ze tot Jezus Christus te brengen.’

Hij zegt dat hij vrijheid heeft gevonden in het kennen en navolgen van de Bijbel.

Hij verlangt ernaar dat zijn familie diezelfde vrijheid kan ervaren.

‘Ik geloof sterk in de woorden van de apostel Johannes in Johannes 8:32: ‘U zult de waarheid kennen, en de waarheid zal u bevrijden.’ ‘Bid voor mij terwijl ik me voorbereid om een verkondiger van het evangelie te worden.’

De collecte van de dertiende sabbat van dit kwartaal helpt onder andere bij het bouwen of herbouwen van zes adventistische scholen, zoals degene waar Cleaning voor het eerst over de sabbat hoorde in India. Hartelijk dank voor een gulle gift op 30 maart.

Kippenvel van het evangelie

India, 27 januari

Shakuntala en Joy

De verantwoordelijke voor de advertenties voelde kippenvel opkomen op haar armen toen flarden van prachtige koormuziek haar kantoor binnenwaaiden.

Het was niet de eerste keer dat ze muziek hoorde tijdens haar werk aan haar bureau in het reclamekantoor dat zij beheerde in Bengaluru, India.

Het was ook niet de eerste keer dat zij kippenvel kreeg van de muziek.

Maar deze keer kon ze gewoon niet stil blijven zitten.

Shakuntala ging naar het raam van haar kantoor op de tweede verdieping om te kunnen zien wat er gaande was. Ze mag mensen in- en uitlopen bij een gebouw aan de overkant van de straat. Ze vroeg zich af wat er te doen was in het gebouw.

Ze keek naar haar armen en vroeg zich af wat het kippenvel te betekenen had. Ze kreeg een sterke aandrang om naar de overkant te lopen en met eigen ogen te bekijken wat er gaande was.

Langzaam, heel langzaam, verliet zij haar kantoor en stak de straat over. Ze voelde zich een beetje ongemakkelijk bij het betreden van het gebouw aangezien ze niemand kende.

Heel langzaam ging ze de voordeur binnen.

‘Mag ik binnenkomen om te horen wat jullie aan het doen zijn?’ vroeg ze aan iemand die dicht bij de deur stond.

‘Kom binnen en ga lekker zitten,’ zei de man vriendelijk.

Shakuntala ging zitten en luisterde.

Het koor zong niet meer met het orgel. In plaats daarvan zong een man nu a capella.

Toen hij klaar was met zingen, liep Shakuntala vrijmoedig naar hem toe.

‘Waar is het orgel?’ vroeg ze. ‘Waar is de muziek die me kippenvel geeft?’

De man was verrast.

Shakuntala legde uit dat zij de afgelopen paar zaterdagen iedere week naar de muziek had geluisterd vanuit haar kantoor aan de overkant van de straat. Ze hoorde de muziek alleen op zaterdag.

De volgende twee zaterdagen ging Shakuntala opnieuw naar de kerk om naar de muziek te luisteren. Als het koor zong, keek ze in een liedboek dat ze op een van de banken had zien liggen. Ze kwam achter de titels van twee liederen die haar het meeste kippenvel hadden gegeven. Het waren de liederen ‘Het ruw houten kruis’ en ‘Wees stil mijn ziel.’

Op de derde zaterdag luisterde ze niet alleen naar de muziek, maar bleef ze ook voor de preek die over Jezus ging.

Thuis dacht ze: ‘Het bevat me wat ik in die kerk over Jezus heb gehoord. Aangezien het me aanspreekt, zal ik de afbeeldingen van andere goden uit mijn huis verwijderen.’

Ze haalde alle afbeeldingen weg en deelde ze uit aan andere mensen.

Ze bleef op sabbat naar de kerk gaan en iedere keer opnieuw kreeg ze kippenvel van de muziek die ze hoorde.

Na een tijdje nodigde de predikant haar uit om haar gezin mee te brengen.

‘Geen zorgen,’ zei ze, ‘ze komen.’

En ze kwamen. Haar zoon, Joy kwam als eerste en vervolgens raakten haar kleinkinderen ook geïnteresseerd. Zelfs haar huishoudster kwam naar de kerk.

Na het volgen van Bijbelstudies gaf de familie hun leven aan Jezus.

Shakuntala werd een actief kerklid en één van haar kleinzoons dient de kerk momenteel als jeugdpredikant.

Shakuntala is inmiddels 84 jaar en is met pensioen uit de reclamewereld.

Maar ze blijft dankbaar voor de muziek die ze voor het eerst in 2005 hoorde.

Het leidde haar naar Jezus.

'Ik krijg nog steeds kippenvel als ik het koor hoor zingen,' zegt ze.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal wordt gebruikt om een nieuwe kerk te bouwen voor Engelstaligen in de gemeente van Shakuntala in Bengaluru, India. Dank voor een gulle gift op 30 maart die prachtige gospelmuziek, en misschien zelfs kippenvel, brengt aan nog veel meer mensen in Bengaluru.

Huis renovators

India, 3 februari

Twinkle en Milind

Kan een interieurontwikkelaar een getuige zijn voor de hemel?

Een getrouwd stel voelde een sterke aandrang om de boodschap van Jezus te delen via interieurontwikkeling. Zij zegden hun baan op en begonnen een eigen bedrijf in India.

Het stel, Twinkle en Milind, ging enthousiast aan de slag nadat zij hun eerste contract hadden getekend in een van India's grootste steden, Bengaluru. Rijke ouders vroegen hun de slaapkamer van hun 13-jarige zoon, Arnav, opnieuw in te richten.

Twinkle en Milind luisterden naar de wensen van de moeder voor de slaapkamer en het leek erop dat zij meer wilde dan een herinrichting. Ze was op zoek naar een wonder. Arnav was een hyperactieve jongen en de moeder hoopte dat een nieuwe slaapkamer hem zou kunnen kalmeren. Bovendien had ze al zes jaar niet in de kamer kunnen slapen, terwijl het haar wens was om af en toe samen met haar zoon in dezelfde ruimte te slapen.

'Het is onmogelijk voor me om hier te slapen,' zei ze 'en ik weet niet waarom.'

Twinkle en Milind hadden geen idee wat ze met de kamer moesten doen, maar ze wisten wel waar te beginnen. Ze knielden neer en baden tot God. 'Lieve God, geef ons alstublieft ideeën welke kleuren we het beste kunnen gebruiken om de kamer opnieuw te schilderen en hoe we deze kunnen inrichten tot uw eer,' bad Twinkle.

Vervolgens haalde het stel alles uit de kamer. Ze droegen het bed van de jongen naar buiten, samen met het nachtkastje. Ze haalden de boekenplanken van de muur. Op die planken vonden ze allerlei afbeeldingen, die ze ook verwijderden.

Twinkle en Milind vroegen zich af wat ze met de afbeeldingen moesten doen. Arnav en zijn moeder aanbaden de afbeeldingen, maar de vader was atheïst die in geen enkele god geloofde.

Toen de vader zag dat ze de afbeeldingen uit de kamer haalden, zei hij: 'Waarom wikkel je die afbeeldingen niet in oud krantenpapier, om ze weg te gooien?'

Twinkle en Milind vonden dat een goed idee. Ze wikkelden alles in krantenpapier en gooiden het weg.

Vervolgens schilderden ze de kamer opnieuw. Toen ze klaar waren, plaatsten ze foto's van Bijbelteksten en andere inspirerende citaten aan de muren en op het nachtkastje. Op een van de platen stond: 'Je bent op een ontzaglijke en wonderbaarlijke manier gemaakt.' Er stond niet bij dat de tekst genomen was op basis van Psalm 139:14 in de Bijbel. Op een andere afbeelding stond: 'Jij bent Gods meesterwerk,' een parafraze van Efeziërs 2:10. Op een derde foto stond eenvoudigweg: 'Je bent geliefd.'

Arnav en zijn ouders waren in hun nopjes met de nieuwe slaapkamer. Enige tijd later stuurde de moeder een dankbaar bericht aan Twinkle.

'We zien positieve veranderingen in het gedrag van Arnav en ik ben in staat om zijn slaapkamer binnen te gaan,' schreef ze. 'Ik voel vrede in zijn kamer.'

Ze voegde toe dat ze voor het eerst in zes jaar in de kamer had kunnen slapen.

Twinkle en haar man waren enorm blij met het nieuws.

'De Bijbel belooft: "Mijn woord keert niet vruchteloos naar Mij terug,"' zei Twinkle in een interview, terwijl ze Jesaja 55:11 citeerde. 'Dus iedere dag waarin Arnav een tekst las, bracht dit een positieve verandering in zijn karakter.'

Sinds die eerste slaapkamer heeft het stel vele kamers opnieuw ingericht. Voordat ze een nieuw project starten gaan ze altijd eerst in gebed en ze laten nooit een afbeelding in een kamer staan, zelfs niet als onderdeel van de inrichting van het huis. In plaats daarvan vullen ze iedere kamer met Bijbelteksten. Wanneer een klant vragen stelt over God, brengen ze hem of haar in contact met een vriend die Bijbelstudies geeft.

Twinkle zegt dat het goed voelt om samen met God in zaken te doen. 'Op dit moment is ons bedrijf een zending,' zegt ze. 'Wij betreden huizen als hervormers. We transformeren huizen, niet alleen als ruimte, maar ook de mensen die erin wonen. We hangen gewoon posters op en God doet de rest.'

Een deel van de collecte van de dertiende sabbat in dit kwartaal wordt gebruikt om een nieuwe kerk voor Engelstaligen te bouwen in de gemeente van Twinkle en Milind in Bengaluru, India. Hartelijk dank voor een gulle gift op 30 maart.

Een dure kop thee

India, 10 februari

Terrance

Terrance bleef de hele nacht op om een opdracht af te krijgen voor de verpleegopleiding op Lowry Adventist University in India.

Hij was niet op de campus, maar studeerde bij een vriend thuis. Hij was verslaafd aan thee en dronk de hete drank de hele nacht om wakker te blijven.

Rond half vijf in de ochtend ging Terrance naar de keuken voor de volgende beker thee. Maar er was geen thee meer over. Hij vroeg zich af wat hij kon doen. Hij moest vechten om wakker te blijven, maar de opdracht moest echt nu afgemaakt worden.

Toen herinnerde hij zich dat een venter een eindje verder in de straat hete thee verkocht. Hij kon even snel op de motor van zijn vriend naar de theeventer rijden en op tijd terug zijn om zijn opdracht af te ronden.

Enkele momenten later racete Terrance met 85 kilometer per uur door de straat. Hij reed bijna tweemaal de toegestane snelheid in dat deel van Bengaluru. Bovendien droeg hij geen helm. Plotseling kwam er een auto naast hem rijden die dezelfde snelheid aanhield als Terrance. De auto zat vol met jongelui die aan het drinken waren. Ze probeerden hun auto dichterbij Terrance en zijn motorfiets te manoeuvreren. Hij probeerde hen te ontwijken, maar de jongeren lachten en probeerden opnieuw dichterbij te komen.

Terrance maakte zich zorgen en toeterde naar de jongelui. Ze gooiden bierblikjes naar hem.

Terrance werd kwaad en begon tegen hen te schreeuwen. De jongeren riepen beledigingen terug naar hem.

Terrance lette niet meer op de weg. Hij was kwaad en zijn snelheid liep op naar 100 kilometer per uur. Hij zag niet dat voor hem een verkeersdrempel in het wegdek lag.

Hij raakte de drempel en alles werd zwart. Het ene moment maakte hij ruzie en het volgende moment leek het alsof iemand het licht uitgedaan had.

Toen Terrance weer bij kennis kwam, lag hij in bed. Hij keek op de klok en zag dat het kwart voor negen in de ochtend was. Tijd om naar school te gaan en zijn opdracht in te leveren.

Terrance probeerde overeind te komen, maar zijn lichaam reageerde niet. Hij probeerde vrienden te bellen om om hulp te vragen, maar toen realiseerde hij zich dat hij niet in zijn studentenkamer lag.

Hij keek om zich heen en probeerde zich te oriënteren. Hij herkende de plek niet. Hij zag een kalender en herinnerde zich dat hij in juli aan zijn opdracht voor school had gewerkt. Op de kalender stond echter dat het augustus was. Op de muur hing een foto van zijn ouders en zijn broer, maar hij herkende alleen zijn broer. Hij was thuis zonder het zich te realiseren.

Plotseling kwam zijn moeder de kamer binnen. Toen ze zag dat Terrance wakker was, hilde ze en omhelsde hem.

'Ik ben zo blij dat je wakker bent,' zei ze.

Terrance antwoordde: 'Wie bent u?'

Zijn woorden braken het hart van zijn moeder.

Het duurde een week voordat Terrance zijn ouders weer herkende. Zij en andere mensen hielpen hem om de stukjes van wat er was gebeurd aan elkaar te passen.

De nacht van het ongeluk ontving de predikant van Lowry Adventist University een telefoontje van de politie, met de woorden: 'Kom het lichaam halen.'

Het nummer van de predikant stond onder het zadel van de geleende motorfiets als noodnummer.

Terrance was zo ernstig gewond dat het een tijdje duurde voordat mensen doorhadden dat hij het was en niet zijn vriend, die eigenaar was van de motorfiets. Niemand weet wat er gebeurd is met de dronken mensen in de auto.

Terrance dreef in en uit zijn bewustzijn voor meerdere dagen en hij werd naar drie verschillende ziekenhuizen verplaatst.

Zijn ouders schrokken enorm toen ze hem voor de eerste keer zagen. Ze hadden ook geen geld voor de ziekenhuisrekeningen. Vrienden van de Lowry Adventist University hielpen met geld en gebeden. De predikant kwam regelmatig op bezoek. Het duurde drie maanden voordat Terrance in staat was om terug te keren op de universiteit.

Tegenwoordig is hij verpleger en dankbaar aan God, zijn familie en vrienden op de universiteit voor de tweede kans die hij kreeg in het leven. Hij had gewacht zich over te geven aan Jezus, maar na het ongeluk realiseerde hij zich dat hij het niet langer moest uitstellen. 'Het was de bedoeling dat ik lang geleden al gedoopt was, maar ik was een beetje bang,' zei hij. 'Ik had het idee dat ik constant op mijn tellen moest passen en daarom stelde ik het steeds maar uit. Na het ongeluk voelde ik dat ik niet langer moest wachten. Je weet maar nooit wat er in je leven kan gebeuren.'

Hij werd gedoopt op de universiteit.

Een andere les die Terrance leerde van het ongeluk was dat hij moest stoppen met het drinken van cafeïnehoudende thee.

'Als ik mijn verhaal een titel zou moeten geven, dan is het "de duurste thee van mijn leven,"' zei hij.

'Het was duur. Het kostte me veel, maar nu ik erop terugkijk zou ik zeggen dat het het waard geweest is. Ik had een lesje nodig van God en moest teruggebracht worden op het juiste pad.'

Zijn advies aan andere mensen, vooral jongeren, is simpel. 'God heeft een plan voor ieder mens op aarde,' zegt hij. 'Hij is niet klaar met je totdat Hij het zegt. Zelfs als je het gevoel hebt geen toekomst te hebben, denk dan aan wat Hij zegt in Jeremia 1:5: 'Voordat Ik je vormde in de moederschoot, had Ik je al uitgekozen.' Ik bleef dit vers maar voor mezelf herhalen terwijl ik herstelde. God heeft plannen van genade en medeleven voor je op manieren die je nooit had kunnen bedenken.'

Een deel van de collecte van de dertiende sabbat in dit kwartaal wordt gebruikt voor de bouw van een kerk voor Engelstaligen op het terrein van de Lowry Adventist University in Bengaluru, India. De universiteit heeft nog nooit een kerkgebouw gehad dat groot genoeg was om alle studenten in te ontvangen in de meer dan honderd jaar dat het bestaat. Hartelijk dank voor een genereuze gift op 30 maart.

Een gelukkige, kinderloze weduwe

Nepal, 17 februari

Ratnamaya

Ratnamaya trouwde in Nepal toen ze 13 jaar was.

Vele jaren later had ze nog steeds geen kinderen gekregen.

De mensen in de stad riepen haar na. Vrienden en familieleden keken op haar neer alsof ze vervloekt was.

Haar man gaf haar de schuld en dronk veel te veel.

Ratnamaya voelde zich verdrietig. Meer dan wat ook in de wereld verlangde ze naar een kind. Ze probeerde alles om zwanger te raken, maar niets hielp.

Toen ze dacht dat haar leven er niet slechter uit kon zien, stierf haar man plotseling.

Het verdriet van Ratnamaya werd nog vele malen groter. Nu moest ze leven met de dubbele pijn van kinderloosheid en weduwe zijn. Ze voelde zich zo alleen, vooral wanneer ze zag hoe gelukkig andere mensen waren met hun kinderen en kleinkinderen.

Toen sloeg de Covid-19 pandemie toe en zat ze maandenlang opgesloten in de lockdown. Geleidelijk aan verloor ze de wil om verder te leven.

In die tijd kwam haar neef langs in haar kleine huisje. De beperkingen van de lockdown werden minder streng en hij nodigde haar uit om zijn kerkgemeente te bezoeken.

'Kom naar mijn kerk,' zei hij. 'Je zult allerlei nieuwe dingen horen en je krijgt ook nog een cadeautje.'

De kerk deelde rijst en dekens uit aan arme mensen tijdens de pandemie.

Ratnamaya besloot naar de kerk te gaan.

De dienst op sabbatochtend verraste haar. Ze was opgegroeid in een niet-christelijke religie en dit was de eerste keer dat ze een christelijk programma volgde. Vooral de liederen spraken haar erg aan en ze voelde vrede in haar hart terwijl de mensen over Jezus zongen.

De kerkgangers groetten Ratnamaya en spraken met haar.

Ze was verbaasd dat niemand lelijke dingen tegen haar zei of op haar neerkeek. Niemand zei dat het haar schuld was dat ze kinderloos weduwe was.

In plaats daarvan sprak iedereen op een vriendelijke en liefdevolle manier met haar.

Na die sabbat kwamen diverse vrouwen uit de kerk bij Ratnamaya op bezoek.

Ze gaven haar onderwijs uit de Bijbel en baden met haar.

Ratnamaya begon de gemeente iedere sabbat te bezoeken.

Iedere keer dat ze de kerk bezocht en met de mensen sprak, voelde ze zich goed. Ze was heel blij met de wetenschap dat Jezus van haar hield.

Ze voelde zich niet meer zo alleen en verdrietig. In Jezus vond ze de blijdschap die de hele tijd afwezig was geweest in haar leven.

Ze voelde zich de gelukkigste persoon in de wereld.

'De Heer heeft me zijn vrede in mijn hart gegeven,' zegt ze. 'Ik zal God altijd dankbaar zijn voor zijn liefde en voor alles wat Hij in mijn leven tot stand heeft gebracht.'

Ratnamaya is inmiddels 65 jaar en haar geloof ontwikkelt zich nog steeds.

Ze is nooit naar school geweest en kan niet lezen en schrijven.

Maar ze bestudeert de Bijbel met de vrouwen uit de kerk en door te luisteren naar de radio podcast van de Adventkerk.

'Ik wil nog verder groeien in mijn geloof en daarom vraag ik iedereen om voor me te bidden,' zegt ze.

Een van de favoriete Bijbelteksten van Ratnamaya is Filippenzen 4:4, waar Paulus zegt: 'Laat de Heer uw vreugde blijven; ik zeg u nogmaals: wees altijd verheugd.'

'Ik heb geen man en geen kinderen, maar ik voel me nooit eenzaam omdat ik mij verblijd in mijn Heer en Heiland,' zegt ze. 'Mijn Heer is altijd bij me en Hij houdt meer van me dan wie ook.'

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal wordt gebruikt om een basisschool op te richten in Nepal, waar de kinderen kunnen leren lezen en schrijven. Hartelijk dank voor een gulle gift op 30 maart.

Aangeraakt door Jezus

Nepal, 24 februari

Rupamaya

Het leven was niet erg vriendelijk voor Rupamaya. Net toen ze dacht dat het niet erger kon, gebeurde dat toch.

Rupamaya werd geboren in een gezin in een lage kaste van 'onaanraakbaren' in Nepal. De smet van haar erfenis betekende dat ze haar hele leven gezien zou worden als onrein en dat ze ook als onreine zou sterven. Niets kon het stigma van onaanraakbaarheid van haar verwijderen. Ze zou altijd gezien worden als minder dan menselijk.

Als onaanraakbare kon Rupamaya niet naar school en ze leerde nooit lezen en schrijven.

Toen ze 14 jaar was, trouwde ze. In Nepal is het heel normaal om kindhuwelijken te sluiten.

Haar leven werd er na haar huwelijk niet beter op. De man van Rupamaya had geen land in bezit en ze moesten allebei voor andere mensen werken om te kunnen overleven. Rupamaya schonk het leven aan zeven kinderen, maar kon niet voor hen zorgen. Dus iedere keer als een kind oud genoeg was om te werken werd het eropuit gestuurd om bij familieleden of andere mensen aan het werk te gaan en daar intern te verblijven.

Op een dag stierf haar twee jaar oude zoon aan hoge koorts.

Daarna verdwenen twee van haar oudere zoons die zij eropuit had gestuurd om haar zus in een andere stad te bezoeken. Die zus werkte in een hotel en had geschreven dat ze wat geld had gespaard voor het gezin. Rupamaya vroeg haar twee zoons, van 11 en 13, om het geld te gaan halen. De jongens hadden de zus ontmoet en naar haar gezwaaid toen ze weer op de bus naar huis waren gestapt. Maar daar arriveerden ze nooit. Iemand zei dat er een ongeluk gebeurd was met de bus. Rupamaya zocht overal naar haar zoons, maar kon hen niet vinden.

Vervolgens sloeg het noodlot opnieuw toe. Haar man voelde zich niet goed, maar er was geen geld om een dokter te raadplegen en hij stierf.

Een onaanraakbare zijn was moeilijk geweest. Maar een weduwe die een onaanraakbare was, was nog veel erger. Zelfs andere onaanraakbaren keken op haar neer.

De jaren gingen voorbij en Rupamaya voelde zich steeds verdrietiger. Uiteindelijk stopte ze met werken, maar omdat ze niet werkte had ze geen geld om eten te kopen. Ach, ze wilde toch niet eten. In plaats daarvan bleef ze in bed liggen en dacht aan haar man en haar drie kinderen die ze had verloren. Ze wenste dat ze niet geboren was en overwoog zichzelf het leven te benemen.

'Waarom heeft mijn moeder mij het leven geschonken?' vroeg ze zich af. 'Waarom zijn al deze dingen mij overkomen?'

Op dat moment klopte een vreemdeling aan bij haar huis. Tirtha werkte als vrijwilliger voor de Adventkerk en had over de situatie van Rupamaya gehoord via haar burens. Ze had voedsel en medicijnen bij zich voor Rupamaya en bad met haar.

'Waarom kom je niet naar mijn kerk?' zei ze. 'We zullen er voor je bidden.'

Tirtha begon regelmatig op bezoek te komen en Rupamaya keek uit naar de bezoeken. Ze hield van het voedsel en was dankbaar voor de medicijnen en de gebeden. Voor het eerst in jaren groeide er hoop in haar hart en ze begon de adventkerk te bezoeken.

Acht jaar later is Rupamaya een trouw kerklid. Ze is 65 jaar en woont bij een van haar zoons en zijn vrouw. Door haar invloed heeft de vrouw van haar zoon zich kortgeleden bij de kerk aangesloten. Rupamaya zei dat ze alles had verloren, maar dat ze nu blij is omdat ze Jezus heeft leren kennen. Af en toe wordt ze nog gemeded als een onaanraakbare door sommige mensen, maar ze is blij omdat Jezus haar hart heeft aangeraakt.

'Mijn man is gestorven, evenals een zoon. Twee andere zonen zijn spoorloos verdwenen en zelfs dertig jaar later weet ik niet wat er met hen is gebeurd,' zegt ze. 'Ik heb alles verloren, maar ik heb Jezus in mijn leven. Ik heb de hoop dat ik op een dag, als Jezus terugkomt, degenen die ik heb verloren weer terug zal zien.'

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal wordt gebruikt om een basisschool op te richten in Nepal, waar de kinderen kunnen leren lezen en schrijven. Hartelijk dank voor een gulle gift op 30 maart.

Wachten op die dag

Nepal, 2 maart

Sukamaya

Sukamaya's zoon was de vreugde van haar leven. Shyam werd kort na haar huwelijk in Nepal geboren. Sukamaya was toen pas 16 jaar.

Maar toen Shyam 8 maanden oud was, werd hij ziek en was veel aan de diarree. Sukamaya vroeg haar man een sjamaan te bellen om te helpen. In de omgeving van hun afgelegen dorp waren geen dokters of ziekenhuizen beschikbaar. Steeds wanneer iemand ziek werd, belden mensen de sjamaan.

'Er is een kwade geest bij de jongen aanwezig,' zei de sjamaan. 'Hij is boos op jouw gezin. Offer een big om de geest gunstig te stemmen.'

Maar niemand had tijd om een big te offeren. Terwijl Sukamaya en haar man nog met de sjamaan in gesprek waren, stierf de baby op haar schoot.

De schok was immens. Sukamaya viel flauw en bleef drie dagen bewusteloos. Toen ze wakker werd weigerde ze te eten of te drinken. Eigenlijk wilde ze gewoon niet meer leven.

Haar man en haar burens probeerden haar te troosten.

'Misschien krijg je wel een nieuwe zoon,' zeiden ze.

Een jaar later werd er een dochter geboren. Sukamaya noemde het meisje Shyam, dezelfde naam als haar overleden zoon. Ze was blij en had weer een reden om te leven. Ze moest leven voor haar dochter.

Maar na de dood van hun zoon was de man van Sukamaya aan de drank geraakt. Omdat hij steeds meer dronk, functioneerde hij minder goed en het gezin kwam in financiële problemen.

Sukamaya keek intussen liefdevol toe hoe Shyam opgroeide en trouwde toen ze 20 was. Shyam trouwde een ver familielid dat in hetzelfde dorp woonde.

Het noodlot sloeg toe toen Shyam zwanger was van haar eerste kind. Er traden complicaties op in de zwangerschap en ze had dringend medische hulp nodig. Het dorp had echter nog steeds geen ziekenhuis of dokter, dus maakten de dorpsbewoners een brancard en droegen Shyam naar het volgende dorp. Er waren geen wegen en ze moesten uren lopen. In het volgende dorp, waar wel een weg was, werd Shyam in een ambulance gedragen en met spoed naar een ziekenhuis gereden. Onderweg stierf ze.

De dood van Shyam deelde een flinke dreun uit aan Sukamaya. Samen met haar man dronk ze dagenlang grote hoeveelheden alcohol. Het leek alsof duisternis en de dood hen omringden. Op de begrafenis van Shyam was het stel ontroostbaar. Onder de mensen die aanwezig waren op de begrafenis en die enige troost probeerden te bieden, was een predikant van de Advenkerk. Hij had gehoord van het overlijden van beide kinderen van het koppel en wilde hun hoop bieden. Hij opende zijn Bijbel en las de woorden van Jezus van Jezus: 'Want God had de wereld zo lief dat Hij zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.'³

Het Bijbelvers bracht Sukamaya in verwarring en ze begreep het niet. Ze vroeg zich af hoe iemand die in Jezus gelooft nooit kon sterven.

De predikant zag haar verwarring en ging naar Lucas 8:52, waar hij las: 'Houd op met klagen, want ze is niet gestorven, ze slaapt.'

Sukamaya voelde zich getroost. Zou het kunnen dat haar dochter Shyam alleen maar sliep? Ze wilde hier meer over weten. Enkele dagen na de begrafenis vroeg ze de predikant om de woorden te verklaren en hij begon met het geven van Bijbelstudies.

Tijdens een van de studies vroeg de predikant: 'Wil je je kinderen terugzien als Jezus komt?'

Sukamaya's ogen straalden. 'Natuurlijk,' zei ze.

³ Johannes 3:16, NBV21

Ze gaf haar hart aan Jezus.

Nu is Sukamaya een trouwe adventist. Ze heeft geprobeerd haar nieuwgevonden hoop met haar man te delen, maar hij wilde niet luisteren en stierf een vroege dood vanwege zijn alcoholmisbruik.

Sukamaya woont nu alleen, maar ze weet dat ze niet echt alleen is. Ze zegt dat ze samenwoont met Jezus. Ze is blij omdat ze gelooft dat Jezus haar zoon en dochter op een goede dag zal laten opstaan uit het graf.

‘Ik zal ze omhelzen omdat het mijn kinderen zijn, mijn hart,’ zegt ze. ‘Eén van de redenen dat ik christen ben geworden, is mijn hoop hen weer te zien. Ik wacht op die dag.’

Een deel van de collecte van de dertiende sabbat in dit kwartaal wordt gebruikt om in Nepal een school te starten waar kinderen kunnen horen over de hoop die Sukamaya heeft ontvangen. Hartelijk dank voor een gulle donatie op sabbat 30 maart.

Een verontrustende stem

India, 9 maart

Rex

Begin jaren tachtig van de vorige eeuw werd vader gewekt uit een dutje omdat hij een stem hoorde. 'Als je vandaag zou sterven, wat zou je dan doen?' zei de stem.

Vader was in de war. Er was niemand in huis die tegen hem sprak. Hij keek overal en probeerde de persoon te vinden die hem had aangesproken. Maar hij kon niemand vinden.

Vader maakte zich een beetje zorgen.

'Wie praat er tegen mij?' riep hij uit.

Niemand reageerde.

De zorgen groeiden.

Vader bad: 'Heer, ik wil weten wie er tegen mij sprak.'

Maar het bleef stil in huis.

Vader vroeg zich af wat hij moest doen.

Er ging ongeveer anderhalf uur voorbij en toen hoorde vader een klop op de deur. Buiten stond een geschriftenevangelist van de Adventkerk.

Vader was verbaasd hem te zien. Dezelfde man had namelijk enkele uren eerder ook al op de deur geklopt, net voordat vader zijn dutje ging doen. Hij had een paar minuten geluisterd hoe de man over de Bijbel sprak, maar toen had hij de deur dichtgegooid. Vader beschouwde zichzelf als christen, hoewel hij nog nooit in de Bijbel had gelezen en zelfs geen Bijbel in huis had. Maar hij had geen zin om naar de man te luisteren.

Nadat hij de stem had gehoord, was vader echter blij dat de man teruggekomen was. Hij wilde meer over de Bijbel weten en was er klaar voor om te luisteren.

De geschriftenevangelist sprak over zaken die nieuw waren voor vader. Nadat de man was vertrokken, besloot vader dat hij zelf op zoek moest gaan naar de waarheid. Hij wilde een Bijbel hebben. Daarom ging hij naar zijn priester en kocht een Bijbel. Die was niet goedkoop en het sloeg een flink gat in het budget.

Vader begon trouw in de Bijbel te lezen. Tijdens het lezen waren er drie vragen die hem bezighielden en die hij de priester wilde voorleggen.

'Waarom buigen wij ons neer voor beelden?' vroeg hij. 'En waarom houden wij rustdag op zondag?'

De priester was niet bepaald blij met de vragen.

'Hierom geven we de mensen geen Bijbels,' zei hij.

Vader was niet blij. Het antwoord van de priester stelde hem niet tevreden en hij ging niet meer naar de gemeente van de priester. In plaats daarvan gingen hij, zijn vrouw en hun twee zonen van 16 en 10, naar een andere kerk op zondag.

Korte tijd later hielden de adventisten evangelisatiebijeenkomsten in de stad en vader nam zijn gezin mee om te luisteren. Hij nam ook zijn drie vragen mee voor de spreker en ondervroeg hem over de beeldenaanbidding en de zondagsrust.

De spreker baseerde zijn antwoorden op de Bijbel en vader, moeder en hun 16-jarige zoon sloten zich aan bij de Adventkerk.

Familieleden en burens waren hier niet blij mee. Vader had vijf broers en twee zussen, die allemaal het contact verbraken. Alle burens hoorden bij de vorige kerk van vader en ook zij spraken niet meer met het gezin. Vader moest ontslag nemen van zijn werk omdat hij geen vrij kreeg op sabbat.

Het leven was een aantal jaren niet eenvoudig voor het gezin. Gedurende die periode besloten vader en moeder om hun jongste zoon, Rex, van de openbare school te halen en hem naar een adventistisch internaat te sturen.

Rex werd aangenomen op de E. D. Thomas Memorial Higher Secondary School toen hij 12 jaar was. Hij verbleef er zes jaar en gaf zijn hart aan Jezus. Na het behalen van zijn examens ging hij naar het

Spicer Memorial College, nu Spicer Adventist University, en werd predikant. Momenteel is hij een leider van de Adventkerk in India en doet dienst als sabbatschoolsecretaris voor de Southeast India Union of Seventh-day Adventists.

Zijn vader, die inmiddels overleden is, leefde voor Jezus. Hij opende de eerste adventkerk in zijn woonplaats en werkte later als Bijbelwerker, plantte meerdere gemeenten en leidde vele mensen naar Christus.

Rex is blij dat het dutje van zijn vader, meer dan 40 jaar geleden, werd onderbroken door een stem. Hij is ook blij dat zijn ouders hem naar de adventistische school lieten gaan en gelooft dat deze twee gebeurtenissen zijn leven voor altijd veranderd hebben.

‘Ik ben er trots op dat ik kan zeggen dat ik een geslaagde ben van de school,’ zegt hij. ‘Op die school heb ik kennisgemaakt met de waarheid en vandaag ben ik een dienaar van de Heer.’

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal is bestemd voor de herbouw van het vervallen meisjesgebouw op de school van Rex, de E. D. Thomas Memorial Higher Secondary School, in Thanjavur, India. Hartelijk dank voor een gulle gift op 30 maart.

De missende God

India, 16 maart

Jharendra

Iedereen kende elkaar in het kleine stadje waar Jharenda opgroeide, in het noordoostelijke deel van India, in de buurt van de Chinese grens. En iedereen aanbad de goden van elkaar. De mensen in de stad aanbaden goden van steen en hout, maar ook Jezus en de zon en de maan. Wanneer bij een van de religies een feestdag was, werd dat met elkaar gevierd in een tempel, een kerk, of gewoon op straat.

Op een dag struinde de 12-jarige Jharenda door een van de winkels in de stad en hij was gefascineerd door een prachtige poster van Jezus. De grote poster liet een schilderij zien waarbij Jezus aan het kruis hing. De kwaliteit van de poster was erg goed en Jharenda kon ieder detail van de schildering zien. Hij wilde het mee naar huis nemen.

Jharendra wist niet veel over Jezus. Het enige dat hij wist was dat Jezus een hogere macht was, een God onder de vele goden die in zijn stad vereerd werden.

Hij kocht de poster.

Terwijl hij naar huis liep, vroeg hij zich af waar hij de mooie poster op kon hangen. Hij dacht aan de speciale aanbiddingskamer in het huis van het gezin. In die kamer hingen afbeeldingen van verschillende goden. Moeder ging iedere dag naar de kamer om neer te knielen en te aanbidden. Ook de andere gezinsleden aanbaden de goden.

Maar er was nog geen afbeelding van Jezus in de kamer. Jharenda besloot dat hij dit hiaat goed zou maken door de poster van Jezus ook in deze kamer aan de muur te bevestigen.

Dus toen hij thuis kwam pakte hij een hamer en een spijker van zijn vaders gereedschap. Hij sloeg de spijker door de poster om hem aan de muur te hangen in de gebedsruimte op het moment dat moeder binnenkwam.

Ze sprong op Jharenda af en sloeg hem op zijn wang.

Jharenda voelde de scherpe pijn door zijn gezicht trekken.

‘Waarom sla je me?’ vroeg hij.

Hij wilde weten waarom hij gestraft werd.

‘Natuurlijk is Hij God, maar Hij is niet onze God,’ zei moeder terwijl ze naar de poster wees. ‘Haal de afbeelding weg.’

Jharendra trok de spijker uit de muur en haalde de afbeelding weg, terwijl zijn moeder toekeek. Toen de poster van de muur was, verliet moeder de kamer.

Jharenda begreep niet waarom moeder de afbeelding van Jezus niet op de muur wilde hebben bij alle andere goden. Maar hij wist wel dat hij de afbeelding niet weg zou gooien of ergens in een la stoppen. Hij voelde aan dat Jezus iemand was die het waard was om aanbeden te worden. Hij nam de poster en ging de gebedsruimte uit. Hij keek naar de deur en besloot dat dat een goede plek was om de poster op te hangen. Toen hij de poster aan de deur bevestigd had, deed hij een stap naar achteren om zijn werk te bewonderen. Moeder wilde Jezus niet tussen haar goden in de gebedsruimte hebben, maar nu zou ze hem iedere keer zien als ze de ruimte binnenging om te aanbidden. En dat gold niet alleen voor moeder, maar voor iedereen die de ruimte wilde betreden. Hoewel Jharenda en het gezin Jezus vanaf nu iedere dag zagen, dacht Jharenda er verder niet al teveel over na, totdat hij veel ouder was. In een donkere periode van zijn leven begon hij de Bijbel te lezen en verschillende kerken te bezoeken.

Een vriend, die vroeger adventist geweest was, zag zijn interesse in het christendom en zei tegen hem: ‘Als je je wilt aansluiten bij een kerk, zou je naar de Adventkerk moeten gaan, want zij verkondigen de waarheid.’

Jharenda ging naar een adventkerk, werd geraakt door de preek en vroeg onmiddellijk om de doop. Hij was ervan overtuigd dat hij de ware kerk had gevonden, maar de predikant vertelde hem dat hij eerst Bijbelstudies moest nemen voordat hij gedoopt kon worden.

Na de doop werd hij verstoten door zijn familie. Maar hij is ervan overtuigd dat hij de juiste keuze gemaakt heeft.

‘Ik ben de eerste persoon in mijn familie die het christendom omarmd heeft,’ zegt hij.

Vele jaren later trad ook een jongere broer toe tot de kerk.

Hij zegt dat feiten en niet zijn gevoel hem tot Jezus hebben geleid, de God boven alle andere goden.

‘Als je voor het christendom kiest of voor Jezus, op basis van emoties, kan je reis eindigen als je gevoelens een deuk oplopen,’ zegt hij. ‘Maar als je voor Jezus kiest vanwege de rede en je principes, dan zul je het volhouden.’

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal is bestemd om zes scholen en twee gemeenten te helpen in India. Hartelijk dank voor een gulle gift op 30 maart.

Blij om in leven te zijn

India, 23 maart

Shiva

Shiva bad alleen tot de traditionele goden en godinnen in India. Er bestond geen andere manier van leven voor hem.

Hij was verbaasd toen zijn volwassen dochter, Arati, besloot in een andere God te geloven, met de naam Jezus. Shiva vertrouwde deze nieuwe God niet helemaal.

Maar hij maakte zich geen zorgen meer toen hij de positieve veranderingen zag in het leven van Arati nadat zij haar gebeden tot Jezus ging richten.

Zelf bad hij nog steeds tot zijn eigen goden en godinnen. Hij was een oude man en zag geen noodzaak om nog verandering in zijn leven te brengen en deze nieuwe God te aanbidden.

Op zekere dag maakte Shiva een nare val in zijn huis. Zijn dochter bracht hem met spoed naar het ziekenhuis. Na een paar dagen werd hij uit het ziekenhuis ontslagen en zijn dochter zorgde verder thuis voor hem. Shiva hoorde hoe zij met vrienden aan de telefoon bad voor zijn gezondheid.

Na drie maanden was Shiva volledig genezen. Hij bleef bidden tot zijn goden en godinnen.

Toen viel hij opnieuw. Deze keer moest hij 15 dagen in het ziekenhuis verblijven. Hij had haarscheurtjes in zijn ribben en de dokter adviseerde totale bedrust.

Toen hij weer thuis was, ging zijn gezondheid verder achteruit.

Zijn dochter, Arati, maakte zich zorgen om hem en nam hem mee naar een adventistisch gezondheidscentrum.

Onder begeleiding van een adventistische arts, kwam Shiva langzaam weer op krachten. Mark, een jongeman, zorgde voor Shiva in het centrum. Shiva vond hem erg aardig. Hij was zorgzaam en vriendelijk. Via Mark maakte Shiva voor het eerst kennis met de liefde van Jezus. Hij zag Jezus in de vriendelijkheid van Mark.

Gedurende de vier maanden dat Shiva in het centrum verbleef, ging hij iedere zaterdag naar de kerk. Daar leerde hij meer over Jezus, de sabbat en het belang van goed voedsel.

Op een dag werd Shiva geraakt door de preek van een bezoekende predikant en hij voelde een sterke aandrang zijn hart aan Jezus te geven.

Maar familie zaken leidden Shiva af van geestelijke zaken. Hij vergat zijn verlangen om voor Jezus te leven en zijn gezondheid ging opnieuw achteruit.

Met behulp van de adventistische arts en Mark, lukte het Shiva om weer gezond te worden.

Er begon Shiva een patroon op te vallen. Iedere keer dat hij zich van Jezus afkeerde, leek zijn gezondheid daar onder te lijden. Als hij zijn eigen weg zocht kwamen er allerlei uitdagingen en problemen op zijn pad.

Hij voelde aan dat Jezus niet wilde dat hij zijn eigen gang ging. Het leek erop dat Jezus hem vroeg dicht bij Hem te blijven.

Op dat moment besloot Shiva zijn hart aan Jezus te geven.

Hij belde zijn dochter.

‘Voordat ik sterf, wil ik Jezus erkennen als mijn persoonlijke Verlosser,’ zei hij.

Precies tien maanden na de eerste ernstige val, gaf Shiva zijn hart aan Jezus. Zijn oude leven werd afgewassen in het bad van bekering. De 78-jarige man kwam als nieuw kind van Christus uit het water van een Indiase rivier.

Nu bidt Shiva niet langer tot zijn oude goden en godinnen.

Hij bidt alleen nog maar tot de God van de hemel.

‘Jezus heeft me geholpen te stoppen met roken en het drinken van zwarte thee,’ zegt hij. ‘Ik ben gezond, voel me veel beter en ik bid drie keer per dag.’

Tot op de dag van vandaag dankt hij Jezus voor zijn leven.

'Ik ben Jezus dankbaar dat mijn dochter me naar dat gezondheidscentrum bracht,' zegt hij. 'Anders had ik Jezus nooit leren kennen en geen kans gehad Hem als mijn persoonlijke Verlosser te aanvaarden.'

Hartelijk dank voor je gift in de sabbatschool. Het helpt mee de liefde van Jezus te verspreiden onder de mensen in India en elders in de wereld. In het bijzonder dank voor je gift tijdens de dertiende sabbatschool op 30 maart, die dit kwartaal voor een groot deel besteed wordt aan projecten in India en Nepal.

Dertiende sabbat: Een tiener met een missie

India, 30 maart

Nathan

Nathan was zes jaar toen het gezin terugkeerde naar India na een periode als zendingen in Libanon. Hij was een kleine jongen en had geen interesse in zendingen of zendingswerk.

Maar dat veranderde toen Nathan twaalf jaar was. Hij raakte onder de indruk van de zendingsberichten voor kinderen die hij iedere sabbat in de kerk hoorde. Al snel begon hij oude zendingsverhalen te lezen van vorige kwartalen. Soms pakte hij zelfs de zendingsverhalen voor volwassenen erbij. Onder het lezen van de verhalen groeide zijn verlangen zelf iets voor God te kunnen betekenen.

Hij dacht: 'Als God kinderen van mijn leeftijd en zelfs jonger kan gebruiken, dan kan hij mij ook gebruiken als zending.'

Een jaar, twee, drie jaren gingen voorbij. Nathan was inmiddels vijftien en hij had het gevoel dat hij nog steeds niets voor God had gedaan als zendingsproject.

Vervolgens ging India maandenlang op slot tijdens de Covid-19 pandemie. Nathans vader was predikant en organiseerde op verzoek van ouders een online Bijbelstudiegroep voor tieners die vastzaten aan huis tijdens de lockdown. De online groep groeide al snel tot zo'n vijftien tieners en ook een aantal kinderen onder de tien jaar deden mee.

Toen hoorde Nathan dat zijn vader tegen zijn moeder zei: 'De kleintjes passen er eigenlijk niet tussen. Het niveauverschil in de groep is te groot.'

Nathan lag die avond in bed en voelde de aandrang iets voor de kleinere kinderen te betekenen.

Tijdens het ontbijt deelde hij zijn gedachten met zijn ouders. Zij vonden zijn ideeën goed en moedigden hem aan zo snel mogelijk te starten. Enthousiast begon Nathan de huisbibliotheek te doorzoeken voor materialen. Hij besloot dat hij voor iedere bijeenkomst een verhaal zou lezen uit *Bijbelverhalen voor kinderen*⁴ van Arthur Maxwell en vervolgens een korte Bijbelstudie uit het boek van Linda Koh, *God houdt op 28 manieren van mij*.⁵

God zegende zijn inspanningen. Kinderen uit de hele buurt en zelfs uit andere delen van India, namen deel aan de Bijbelstudiegroep. Wekelijks namen er zo'n twaalf kinderen deel aan de bijeenkomsten.

Meer doen

Nathan vond het leuk om de Bijbelgroep te leiden. Hij had het gevoel dat God hem eindelijk kon gebruiken om zending te bedrijven. Maar hij wilde graag meer doen.

Na ongeveer een jaar werden de restricties ten aanzien van Covid-19 minder streng. Nathan hoorde een preek over een meisje dat ongeneeslijk ziek was. Het meisje bad voor vrienden, burens en zelfs zendingen in afgelegen gebieden. De spreker vertelde dat het meisje slechts drie maanden had kunnen bidden voordat zij stierf, maar dat haar gebeden grote invloed hadden op vele levens.

Nathan dacht: 'Ik zou ook moeten bidden. Ik kan bidden voor mijn klasgenoten, vrienden en de tieners in mijn buurt.'

⁴ The Bible Story, Arthur Maxwell

⁵ God Loves Me 28 Ways, Linda Koh

De klassen werden weer opgestart op de adventschool waar Nathan les kreeg en veel van zijn klasgenoten behoorden tot niet-christelijke religies.

Nathan vroeg zich af voor wie hij zou moeten bidden. Hij besloot te bidden voor degenen die het meest open leken te staan voor het christendom. Zij leken het meest op vruchtbare aarde.

Het viel Nathan op dat een van de jongens, Arun, ervan hield om te zingen tijdens de ochtendwijding en dat hij aandachtig luisterde naar de verhalen. Nathan besloot voor hem te bidden.

Op een dag zei hij tegen Arun: 'Ik ben blij dat je interesse toont voor christelijke zaken.'

Arun gaf hem een brede lach.

'Ik hou van deze liederen,' zei hij. 'Lang geleden heb ik Jezus al als een van mijn goden aanvaard.'

Nathan wilde hier meer van weten.

'Waarom hebben je ouders deze christelijke school voor je uitgezocht?' vroeg hij.

'Wij wonen op een boerderij in het binnenland,' zei hij. 'De enige schoolbus die in de buurt van mijn huis komt is de bus van de adventschool.'

Het gesprek was het begin van een bijzondere vriendschap tussen Arun en Nathan. Nathan vertelde hem zo vaak mogelijk over zijn liefde voor Jezus en hij bad dat de zadjes die hij plantte ook vrucht zouden dragen.

Hopeloos geval?

Terwijl Nathan met Arun over Jezus sprak, was er een andere jongen, Jai, die zijn klasgenoten enthousiast vertelde over de kracht en goedheid van de goden die hij aanbad. Jai was trots op het geloof van zijn familie en hij droeg iedere dag rituele markeringen op zijn voorhoofd. Jai sprak zelfs met Nathan over zijn goden en Nathan besloot dat het geen zin had om voor Jai te bidden.

Op een dag bespeelde Nathan het keyboard tijdens de wijding en Jai was onder de indruk van zijn kunde. Hij prees Nathan en vroeg hem of hij een lied van zijn religie wilde spelen op het keyboard. Beleefd zei Nathan: 'Het spijt me, maar ik speel alleen christelijke muziek.'

Jai sprak een aantal maanden niet meer tegen Nathan. Nathan bleef voor zijn andere klasgenoten bidden en was blij toen hij zag dat diverse mensen door God werden aangeraakt.

Op een dag kwam Jai echter naar Nathan toe en zei plompverloren: 'Leer me het "Onze Vader".'

Nathan kon zijn oren niet geloven. Volgens hem was Jai het niet waard geweest om voor te bidden omdat hij hem niet zag als vruchtbare aarde. Maar nu stond hij daar en vroeg hem of Nathan hem het 'Onze Vader' wilde leren.

Nathan begon zijn liefde voor Jezus met Jai te delen. Na verloop van tijd merkte hij dat Jai niet meer over zijn eigen goden sprak. Soms kwam hij zelfs naar school zonder de markeringen op zijn voorhoofd.

'Onze Heer heeft Jai veranderd van tegenstander tot onderzoeker van de waarheid,' zegt Nathan. 'Ik geloof dat het niet lang zal duren voordat Jai de waarheid vindt en die waarheid zal hem vrij maken.' Nathan is vol vertrouwen dat God hem gebruikt om zending te bedrijven en hij bidt om meer mogelijkheden om voor de Heer te werken.

Dank je voor je collectegeld vandaag. Het helpt om het evangelie verder te verspreiden in India en Nepal. Zeven van de tien projecten zijn bestemd voor adventistische scholen, zoals degene waar Nathan naar school gaat. Hartelijk dank voor een extra gulle gift.